

شعله افکن ها

شعله افکن‌ها بیشتر برای از بین بردن تمامی گیاهان هرز زمین‌های کشاورزی که به دلایلی نمی‌توان در آنها از علفکش استفاده کرد، به ویژه در جاهایی که گیاهان سوخدار چند ساله، درون خاک، زمستان - گذرانی می‌کنند، به کار می‌روند. در زمین‌های کوچک از شعله افکن‌های کوچک و در زمین‌های بزرگ از شعله افکن‌های بزرگی که با تراکتور کشیده می‌شوند استفاده می‌شود.

گاهی هم شعله افکن‌ها برای محصول‌هایی که میوه آنها برداشت شده، ولی بقایای گیاهی آنها روی زمین باقیمانده به کار گرفته می‌شوند و بدین وسیله آفات و بیماری‌ها را نیز کنترل می‌کنند. در موقع استفاده از شعله افکن‌های بزرگی که با تراکتور کشیده می‌شوند، تراکتور با سرعت حدود 4 تا 7 کیلومتر در ساعت حرکت می‌کند و شعله افکن‌ها با زاویه 45 درجه، روی علف‌های هرز قرار می‌گیرند، به طوری که بتوانند قسمت‌های حساس گیاه را بسوزانند. شعله باید آنقدر ننگه داشته شود که برگها درجا پیچیده شوند و بسوزند. گاهی لازم است که شعله افکنی سه تا پنج بار تکرار شود.

شعله افکن‌ها بیشتر از نفت، گازوئیل و یا گازهای پروپان یا بوتان استفاده می‌کنند. به نظر می‌رسد که زدودن علف‌های هرز با استفاده از شعله افکن بسیار پرهزینه و وقت‌گیر است. بنابراین توانایی رقابت با علفکشها را ندارد.

در ایران برای حذف علف‌هرز مور (مرغ) در چمن‌هایی که آلوده شده‌اند، ابتدا خاک باغچه‌ای را که به این علف هرز آلوده است دست کم تا 30 سانتی‌متری یا تا جایی که ریشه‌ها نفوذ کرده‌اند برمی‌دارند و زیر آن را با شعله افکن می‌سوزانند، سپس با خاک تازه و غیر آلوده باغچه

را پر ساخته دوباره چمن کاری می‌کنند.